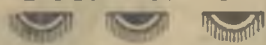

Postal d'istiu

(Capvespre)

Un bailugeig plè de vida pels carrers; uns esclats de rialles que dringuen arreu com picarols. Posta fantàstica ! Foguerals de núvols encesos a l'infinit. La cançó que es desfloreja d'un terrassà, que, rendit de la jornada, terra a la llar amb l'eina al muscle. Un altre, vell i reganyat, tot mastegant nerviosament una punta de "caliquenyo", escurça a grans gambades el camí que el separa del poble. Música monòtona de cigales i de grills pels camins; flors desmaiades; passades de russinyols... La vila tot és bullici i alegria.

Pels portals, pares que expliquen ficècles amb els fills sentats damunt dels genolls; crits, rialles, vida, molta vida !

I així que la fosca engoleix la terra, les estrelles, com ulls inquietes, s'abocquen a mirar pel finestral del firmament.

R. Ferrer Montplet

Deixos a Francina

Francina,
sou rim que fascina,
sou ala endevinada, que camina
en l'obscura quietut del pensament,
sou la bellesa que l'encís perfila;
porteu neguits estranys en la pupilla
com un record absent.
Francina,
sou somni d'ondina.

Francina,
ha caigut una perla en la petxina
que abriguen les algues del cor,
l'ha cullit l'esperança peregrina
i la té sobre el llavi pintat d'or.
Ara us empaita la vibrant delícia
d'un perfum ignorat, com la carícia
d'un estel i una flor.
Francina,
sou nimbada boirina.

Francina,
se us ha encès en la sina
l'ardorosa passada d'un goig;
heu tornat la rialla més fina
i ara feu un sospir molt més roig.
Sou serena dels ulls i l'assada
qua l'amor us ha dit: «Estimada !»
I l'amor fa tan goig !
Francina,
sou amada i divina.

Ratel VILÀ i BARNILS

Prisma

El món és blau, és rosa, encís i meravella — si aneu a una verge i sou amats per ella.
Llavors la vida és colorada de ritme, d'iris i de llum — de somni, d'ideal i de perfum. — El cel esdevé idil·li, la terra esdevé cant — i és un conte de fades i és un país d'encant.

El món és dol, és plant, és llàgrima i turment — si el vostre amor puríssim no troba un cor element. — Llavors la vostra vida la presideix Dolor — i encamineu els passos vers la mortal mansió — on tot és pau i gràcia i joia i benaurança — i és bàlsam guaridor per la desesperança.

El món és un teixit de fines il·lusions — de tendres esperances, de màgiques visions — si cast amor us fibla amb dolça timidesa — i ignora la beutat la vostra pasió encesa. — L'amor així, covat secretament — us portarà el plaer de la il·lusió que don la joia no sabuda — sense conèixer mai l'agullonat turment — d'una felicitat desfeta i decebuda.

X. X X.

Anuncieu i Subscriviu-vos

en

LA RIERA
